

Jistě nemusím zdůrazňovat že, tím váhajícím jsem sám já. Jedinou omluvou pro změt je to, že ukazuje, čeho lez dosáhnout, když na obyčejný svět použijeme posvátných brýlí nadsázky. Jiná literární teorie, kterou v Anglii představuje Rudyard Kiplig, hlásá že my moderní lidé musíme získat původní nadšen tím, že se rozleznem do celého světa, zvykneme si na cestování a různé zeměpisné zvláštnosti a že bdeme doma všude, tj., že nebudeme doma nikde.

Předpokládejme, že dívat se na člověka ve fraku jeskličující; a že přitom platí obě zmíněné metody. Kaplingova škola nám poručuje abychom se vydaly do Střední afriky a našli tam muže bez fraku. Škola, k níž patřím já radí dívat se tak dlouho dokud v tom fraku nevidíme člověka. Budeme – li ho pozorovat vytrvale, možná že si ten frak kvůli nám nakonec sundá; a to je mnohem větší kompliment než kdyby smekl klobouk. Jinými slovy tím, že faktům kolem sebe věnujeme pronikavou pozornost donutím je, aby se změnil v dobrodružství, aby se vzdali svého obvyklého významu a plnily svůj tajemný úkol. Cílem Kiplingovské literatury ukázat je kolik pozorných věcí může člověk spatřit, jeli aktivním a rázuje z kontrimentu na kontinent jako ten obr z pohádky. Na proti tomu snahou mé školy je odhalit, kolik pozoruhodných věcí i docela obyčejný lenoch, pokud si donutí jen k jedinné činnosti-dívat se. Řekne-li někdo, že jsou to samé hlouposti, které jsem zveličil, upřímně mu poděkuju neboť pochopil, oč mi jde. Řeknu-li někdo, že dělám z komárů velkblouda a z krtinců hory, pyšně přiznám, že tomu tak je. Jelikož si dovedu přčestavit úspěšnější a produktivnější výroby, než dělat zrovna tohle. A dovolil ne právě nevýznamného něco dodat že totiž krtince jsou hory; jenže člověk nejprve musí uznat svou malost, aby to bojevil. Mám své pochybnosti o skutečných hodnotách tohoto horolezectví, kdy se člověk snaží dostat na vrchol všeho a všechno přehlížet. Teprve z údolí vypadají věci velké; z roviny se zdají vysoké; a já jsem dítě z roviny a nestojím o někoho kdo mě požene nahoru jen díky hloupému přesvětčení o vlastní vyjímečnosti. Pozdvihuji svých očí k horám, odkudž mi přišla pomoc: ale nebudu tam zvedat svou kostru pokud nezbytně nutné. Všechno záleží na psychologickém přístupu; a v této chvíli je můj přístup docela pohodlný: Zůstanu klidně na svém místě a zázraky a dobrodružství si na mně budou sedat jak Mouchy. A je jich hodně, za to Vám ručím. svět nikdy nezajde na nedostatek divů: Pouze na nedostatek údivu.